

EXPORT/ IMPORT

Theater zonder paspoort

NL

Na een jaartje afwezigheid presenteert BRONKS opnieuw het Export/Import Festival. Met theatervoorstellingen voor alle leeftijden, en ook heel wat randanimatie. Het festival duurt vier dagen en strijkt neer op vier verschillende locaties: BRONKS zelf, de KVS, het Maria-Boodschaplyceum en La Montagne Magique. Export/Import bundelt de beste voorstellingen uit het Belgische (jeugd)theaterlandschap en stelt deze open voor een meertalig publiek. Zo biedt het onder meer de kans om enkele recente BRONKS-producties mee te pikken, zoals *Odysee*, *Alles is opgelost*, *Mammoetatnu*, en de Engelse versie van de internationale succesvoorstelling *Wij/Zij: Us/Them*. Daarnaast worden succesvoorstellingen uit binnen- en buitenland in Brussel geïmporteerd. Die worden gespeeld en/of boventiteld in het Nederlands, Frans en Engels, of zijn voor iedereen verstaanbaar. **MICHAËL BELLON**

EXPORT/IMPORT

10 >13/11, verschillende locaties, www.bronks.be

FR | Pendant quatre jours, le festival Export/Import, organisé par le théâtre jeune public BRONKS, gâte les enfants de tous âges avec ce que l'on trouve de mieux dans le paysage théâtral (pour la jeunesse) national et international.

EN | During the Export/Import Festival, the Brussels theatre for a young audience BRONKS is treating children of all ages to four days of the best national and international (youth) theatre productions.

Waar komt de import op dit festival vandaan? Uit Frankrijk bijvoorbeeld, dat onder meer het hedendaagse circusgezelschap Sacékripa afvaardigt met de solo *Vu* van de hyperactieve artiest Étienne Manceau.

THEEZETTEN MET PIETJE PRECIJS

“Ik had zin om na tien jaar met het collectief ook eens iets alleen te maken,” zegt Étienne Manceau wanneer hij zichzelf, zijn gezelschap en zijn solo aan ons introduceert. “Sacékripa (lees: ‘ça ne s’écrit pas’, of ‘niet te beschrijven’, *mb*) is echt begonnen als een vriendengroep nadat we twee jaar hadden samengezeten op de circusschool Le Lido in Toulouse. Daar zijn trouwens ook onze nauwe banden met België ontstaan, want in onze opleiding zat ook een Vlaming en veel Vlaamse structuren hebben ons in het verleden al ondersteund. Ik heb er de hele maand juli gespeeld, binnenkort gaan we naar Roeselare en Neerpelt, en in Brussel hebben we een residentie gehad bij Espace Catastrophe.”

Met *Vu* staat hij dus alleen op het festival van BRONKS. De solo toont een personage dat op een zeer toegewijde, zeg maar obsessieve manier bezig is met een aantal alledaagse handelingen. “Het uitgangspunt voor de voorstelling is dat het per-

sonage voor zichzelf een kop thee klaarmaakt. Water koken, theebuiltje nemen, suiker toevoegen... Of hij er ook toe zal komen om die thee te drinken, is natuurlijk de vraag, en het duurt vijftig minuten voor er op die vraag een antwoord komt. Hij neemt namelijk nogal zijn tijd voor al zijn acties.”

OBSESSIEF JONGLEREN

Is *Vu* dan een hommage aan het alledaagse, een soort mindfulnesscursus? Of toch ook een kritiek op obsessieve controlefreaks? “Beide aspecten zitten erin,” zegt Manceau. “We geven sommige zaken die onbelangrijk zijn misschien te veel tijd. Maar in het dagelijkse leven zitten ook veel kleine handelingen en objecten waar we maar op één manier gebruik van maken. Ik heb geprobeerd om enkele van die dingen op een originele manier oneigenlijk te gebruiken.”

Heeft de voorstelling misschien ook iets autobiografisch? Tenslotte moet Manceau

als jongleur van opleiding ook een pietje precies zijn. “Dat klopt, en ik heb er zelfs even aan gedacht om ook in deze voorstelling een jongleerbal te gebruiken, alleen paste dat niet bij het gegeven. Maar het klopt dat jongleren een obsessief karakter heeft. Alleen het eindeloze oefenen al. Op die manier is het circuskarakter dus erg in de voorstelling aanwezig.”

En is dit ook een voorstelling voor alle leeftijden? “Het is een familievoorstelling, maar je moet er wel een beetje tegen kunnen dat het tempo zeker in het begin niet hoog ligt. Daarom raden we ze aan voor zevenplussers. En natuurlijk zit er evolutie in het spektakel. In het begin draait alles om extreme controle, maar op den duur gebeuren er toch kleine accidentjes, en door de opeenstapeling daarvan loopt niet alles zoals verwacht.”

12/11, 11 & 17.00, 7+, woordloos, La Montagne Magique, www.bronks.be

“Het mag wel wat wilder,” zo vinden de meiden van de exclusief vrouwelijke Compagnie Barbarie, die zich in *Wa Wilder Man* het masker van de wilde, vreemde man aanmeten om het publiek aan te sporen niet zo rigide en bang te zijn.

MASKES MET MASKERS

© FRANKY VERDICKT

Het beginidee voor dit stuk was om iets te doen met maskers en vermommingen waardoor mensen zich sterker of zwakker voordoen dan ze zijn,” zegt regisseur Karolien De Bleser, “en te zien wat voor een effect zo’n vreemd gezicht heeft in de verhouding ten opzichte van een ander. Die ander is in de loop van het maakproces geen personage geworden, maar het publiek. De actrices op de scène (Liesje De Backer, Amber Goethals en Sarah Vangeel) merken plots dat de zaal vol zit met mensen die zij niet kennen en die er anders uitzien dan zij. Daardoor worden ze heel bang, gaan ze op onderzoek uit om te kijken wie daar allemaal zit, en vragen ze op een gegeven moment aan het publiek om de zaal te verlaten omdat het daar volgens hen niet thuishoort.” Natuurlijk heeft dat idee

zijn wortels in de realiteit. “We hebben deze voorstelling gemaakt op het moment dat de hele vluchtelingenstroom op gang kwam en we duidelijk voelden dat we het daarover moesten hebben. Wat doe je als de ander plots in groten getale aan je deur staat? Hoe ga je daarmee om?”

MASKERS AF

En vooral: hoe bespreek je zulke veranderingen met vierplussers, die meteen in de plaats van die vluchteling worden geplaatst? Maakt dat iets los? “Ja, sommigen reageren daar heel fel op,” zegt De Bleser. “We spreken het publiek ook letterlijk aan met de vraag om de zaal te verlaten en zij voelen meteen aan dat dat onterecht is, dat zij het recht hebben om daar te zijn, en dat wij het zijn die maar weg moeten gaan.”

De acteurs hebben dan ook nog hun best gedaan om er helemaal anders uit te zien. “We hebben heel veel zitten knutselen met karton, lijm en schaar om allerlei, in de ogen van de kinderen, afschrikwekkende figuren te verzinnen, die bedoeld zijn om de ander buiten te krijgen. Maskers waren oorspronkelijk ook vaak bedoeld om anderen af te schrikken, bij overgangsrutuelen de stap te durven zetten of het kwade op een afstand te houden. Bij ons hebben de maskers ook grote ogen om goed te kunnen spioneren.” En komt het allemaal nog een beetje goed? “Op een bepaald moment vallen in ieder geval de maskers af en is er een begin van toenadering.”

📍 **WA WILDER MAN**

11/11, 15.30, 4+, NL + FR, BRONKS, www.bronks.be

NIETS AAN TE GEVEN

Ook voor deze voorstellingen hoeft u niet langs de douane te passeren.

A MANO

11/11, 14 & 17.00, 6+, woordloos, La Montagne Magique, www.bronks.be

Het Spaanse El Patio Teatro verbluft en vertedert met een miniatuurvoorstelling waarin het manipuleren van klei elke vorm van knutselen en potten bakken ver overstijgt.

WE MIGHT AS WELL FAIL

11/11, 20.30, 12+, KVS, www.bronks.be

Feesten met vrienden – dat klinkt als een uitstekend thema om een dynamische, fysieke voorstelling rond te maken. Zeker als die vrienden luisteren naar de namen van absolute podiumtalenten zoals Gilles De Schryver, Arend Pinoy en Robrecht Vanden Thoren oftewel theatergezelschap het KIP.

BIZAR

12/11, 11 & 15.00, 4+, woordloos, BRONKS, www.bronks.be

Dit bekroonde project waar beide kanten van de taalgrens aan meewerkten (DE KOLONIE^{MT} en Théâtre des 4 Mains) is een woordloze voorstelling voor kleuters vol auditieve en visuele verrassingen over een prettig gestoorde oma en haar creatieve klusjesman. Belgisch objectensurrealisme op zijn best.

NUIT

13/11, 14.30 & 17.30, 6+, woordloos, BRONKS, www.bronks.be

Een voorstelling zonder woorden en met nauwelijks licht, maar met ongelooflijk veel talent en kunde van drie jongleurs van het Collectif Petit Travers, die hun onnavolgbare ballenballet nog versterken met een onophoudelijke stroom visuele illusies. 's Nachts gebeuren er vreemde dingen.

MANGE TES RONCES!

13/11, 15.00, 5+, FR + NL boventitels, La Montagne Magique, www.bronks.be

Kleine Leopold moet gaan logeren bij zijn stekelige Oma Doorn en haar scherpgebekte teckel, die wonen in een tuin vol doornen en een voorliefde hebben voor netelsoep. Manah Depauw van Boîte à Clous regisseerde dit stuk dat angsten bezeeft met de magie van schaduwspel.

Cinematograaf en circusartiest Stijn Gruppung en theatermaker Ine Van Baelen blikken met hun nomadische gezelschap Post uit Hessdalen naar onze zorgwekkende samenleving.

PAKMAN MET BALLEEN

Het nomadische gezelschap met de prachtige naam combineert performance, theater, video en beeldende kunst met de kracht en kunde van gastartiesten uit nog weer andere disciplines, zonder vaste locatie. En zo werd *Pakman* een voorstelling die zich afspeelt in de laadbak van een vrachtwagen, een stuk dat kritisch kijkt naar de nadelen van de in opmars zijnde e-commerce. Hiervoor haalde Stijn Gruppung de botsballen boven waarmee hij al eens graag jongleert en sprak hij jazzdrummer Frederik Meulyzer aan. Want een jongleur en een drummer hebben met elkaar gemeen dat ze zich bezighouden met ritmes. “Twee jaar geleden zijn we beginnen te experimenteren met ritmes, en hebben we onderzocht hoe drums de ritmepatronen van de botsballen kunnen versterken, tegenwerken, aanvullen of uitdagen,” zegt Gruppung. “Voor de inhoud van het verhaal kwamen we terecht bij de alsmaar versnellende online-economie, waarbij je 's avonds iets bestelt en dan verwacht dat je 's anderendaags het pakketje al geleverd krijgt. Achter dat waanzinnige concept schuilen hachelijke werkomstandigheden.”

Aangezien Post uit Hessdalen graag op

festivals speelt en nooit kiest voor een vorm die voor de hand ligt, richtten ze een vrachtwagen in tot een speelruimte waar ook nog eens 25 toeschouwers in kunnen. “Het stuk speelt zich af in de laadbak, in de leefwereld van iemand die paraat moet staan als er iemand thuis achter zijn computer beslist om iets te bestellen. Naar analogie van de werkmans die niet eeuwig het tempo dat hem opgelegd wordt, kan blijven volgen, kan je je als toeschouwer inbeelden dat je ook niet eeuwig in zo'n ruimte kan blijven zitten. Maar je kan er wel kijken naar een korte maar krachtige performance van twintig minuten die hopelijk een sterke indruk nalaat.”

Te midden van de pakken die Pakman moet leveren, drumt de drummer mee met de jongleerballen, die in steeds hoger tempo door de ruimte vliegen. En dan gaat het, zowel bij de jongleur als op de werkvloer van Pakman, wel eens mis. “Hoe meer de voorstelling vordert, hoe minder tijd er is om de foutjes goed te maken en hoe meer er gegrabbeld wordt om alles draaiende te houden.”

PAKMAN

11 & 12/11, 5+, woordloos, BRONKS, www.bronks.be